

Arrest

nr. 250 527 van 8 maart 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 november 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 oktober 2020 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 8 oktober 2020, in functie van de echtgenote van zijn neef, een aanvraag in tot de afgifte van de verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 12 oktober 2020 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 12 oktober 2020 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tevens de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: [G.]

voornaam: [A.]

[...]

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 12.10.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

[...]

Er bestaat een risico op onderduiken:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 9 keer vlak na elkaar in Antwerpen een gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° met [...] [S.H.], van Nederlandse nationaliteit. De eerste 8 aanvragen, ingediend op 26.04.2016, 11.01.2017, 24.11.2017, 24.04.2018, 28.11.2018, 26.06.2019, 03.12.2019 en 09.04.2019, werden geweigerd op 21.10.2016, 07.07.2017, 17.09.2018, 27.05.2019, 17.10.2019, 11.03.2020 en 01.09.2020. Op 09.10.2020 diende betrokkene een tiende aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1, 2° met dezelfde referentiepersoon. Hij legde daarbij dezelfde documenten voor welke al werden besproken in de negende aanvraag gezinshereniging.

Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene diende 9 keer vlak na elkaar in Antwerpen een gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° met [...] [S.H.], van Nederlandse nationaliteit. De eerste 8 aanvragen, ingediend op 26.04.2016, 11.01.2017, 24.11.2017, 24.04.2018, 28.11.2018, 26.06.2019, 03.12.2019 en 09.04.2019, werden geweigerd op 21.10.2016, 07.07.2017, 17.09.2018, 27.05.2019, 17.10.2019, 11.03.2020 en 01.09.2020. Op 09.10.2020 diende betrokkene een tiende aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1, 2° met dezelfde referentiepersoon. Hij legde daarbij dezelfde documenten voor welke al werden besproken in de negende aanvraag gezinshereniging.

Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15 12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Betrokkene werd nocht[a]ns werd door de stad Antwerpen meermaals geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 – verzoeker stelt verkeerdelijk de wet van 3 juli 1991 – betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Uit zijn uiteenzetting blijkt dat hij ook meent dat artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) werd geschonden.

In zijn synthesememorie verschaft hij de volgende toelichting:

“De beslissing is gemotiveerd als volgt :

1. De beslissing tot bevel gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat :

“betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de Wet van 15/12/1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet is.

Verzoeker heeft er inderdaad voor gekozen om opeenvolgende verzoeken tot vestiging op basis van art. 47 Wet 15/12/1980 in te dienen omdat dit hem ook door de wet dd. 15/12/1980 op de Vreemdelingen toegelaten was; minstens niet verboden was en dit niettegenstaande de afwijzingen.

Verzoeker heeft gebruik gemaakt van de mogelijkheden die de Wet van 15/12/1980 haar biedt.

Dit kan hem niet ten kwade aangeduid worden en hieruit kan zeker niet afgeleid worden dat hij duidelijk heeft gemaakt geen gevolg te zullen geven aan een verwijderingsmaatregel.

2. Het bevel gaat gepaard met een inreisverbod van 3 jaar.

Waarna argumenten worden aangevoerd mbt. de toepassing van art. 8 en 3 EVRM en die volgens de gemachtigde gegronde redenen zijn voor een terugkeer naar het land van herkomst, met inreisverbod.

Mn “Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn.

Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.”

Dit zijn slechts standaardbewoordingen, die op meerdere personen in dezelfde omstandigheden van toepassing kunnen zijn.

Nergens in de beslissing van de gemachtigde wordt bijgevolg op enigerlei andere wijze dan in algemene standaard bewoordingen gemotiveerd waarom specifiek een inreisverbod van 3 jaar wordt gegeven.

Verzoekster kan dan ook niet achterhalen waarom in zijn casus een inreisverbod van 3 jaar en niet van een andere termijn wordt gegeven.

Uit de motivering blijkt dat eenzelfde motivering wordt gegeven die wordt gebruikt zowel ter verantwoording van het opleggen van het inreisverbod als ter verantwoording van de geldingstermijn van drie jaar.

De gemachtigde gaat hiermede voorbij aan de volgende omstandigheden die pleiten in het voordeel van verzoeker en die de beweringen van de gemachtigde ontkrachten.

1. Verzoeker heeft er niet voor gekozen om illegaal in België te verblijven.

Hij wenste zijn verblijfssituatie te regulariseren op basis van art. 47 Wet 15/12/1980 en hij heeft alleen maar gebruik gemaakt van de mogelijkheden die de Wet van 15/12/1980 hem biedt.

Dit volgt duidelijk uit haar opeenvolgende aanvragen in de periode 2016 - 2020.

Het indienen van opeenvolgende aanvragen is toegelaten. Verzoeker heeft ook meerdere malen nieuwe documenten gevoegd ter staving van zijn respectievelijke aanvragen, zodat steeds de mogelijkheid op een gunstige beoordeling door de Dienst Vreemdelingenzaken mogelijk was.

2. Verzoeker heeft er niet voor gekozen om onder te duiken, hij heeft steeds zijn verblijfsadres bij zijn familie in België meegedeeld.

Er ontbreekt in de bestreden beslissing een specifieke motivering mbt. de termijn van het inreisverbod.

Nergens werd een afweging gedaan door de gemachtigde van de Minister tussen de mogelijk op te leggen termijnen en de omstandigheden die het opleggen van de een of andere termijn verantwoorden.

De gemachtigde meldt niet met welke elementen hij specifiek rekening hield en met welke niet.

De gemaakte afweging door de gemachtigde kan dan ook niet beoordeeld worden.

De bevinding van de gemachtigde dat het inreisverbod van 3 jaar proportioneel is; is dan ook onvoldoende gemotiveerd.

Om tot deze bevinding te komen diende de gemachtigde van de Minister zich immers te baseren op de correcte feitenvinding en op al de elementen die voorliggen in het dossier.

Het is duidelijk dat de gemachtigde van de Minister geen rekening hield met al de elementen die hierboven en hierna besproken worden.

1. Verzoeker kan zich wel beroepen op art 8 EVRM, ook al heeft hij geen kinderen in België.

Daarbij geniet ook een alleenstaande de bescherming op privé-leven; onderdeel van art. 8 EVRM.

2. Tijdens de duur van de procedures in toepassing van art. 47, 1 Wet 15/12/1980, verbleef verzoeker legaal op het grondgebied.

In deze periodes van legaal verblijf heeft verzoeker zijn privé en professionele leven in België uitgebouwd.

Verzoeker heeft ingevolge de meerdere periodes van legaal verblijf een privé- en gezinsleven in België uitgebouwd. Verzoeker heeft in België niet allen banden opgebouwd met zijn familieleden, doch ook met vrienden en kennissen.

Ook dit privé-leven van verzoeker valt onder de bescherming van art. 8 EVRM.

Het zal zeer moeilijk zijn voor verzoeker om elders een gezins- en privéleven op te bouwen.

3. Dat het verblijf van verzoeker in België positief verliep; dat er geen negatieve elementen kunnen weerhouden worden; geen strafbare feiten worden weerhouden.

4. De schade die verzoeker lijdt door het inreisverbod van 3 jaar staat niet in verhouding tot het eventuele belang dat de Overheid kan laten gelden met dit inreisverbod.

Niettegenstaande de gemachtigde de argumentatie van verzoeker kende; oa. periodes van legaal verblijf in België; zijn uitgebouwd professioneel - privé leven; de nabijheid van de familieleden en de financiële afhankelijkheid van deze familieleden; de financiële precaire situatie in Marokko heeft hij deze elementen niet opgenomen in de noodzakelijke belangenafweging ivm. de toepasbaarheid van art. 8

EVRM, dat zowel het gezins- als het privéleven beschermt, noch bij de afweging van de duur van het inreisverbod.

5. Een inreisverbod van 3 jaar betekent ook dat verzoeker tijdens een lange periode niet meer op bezoek kan gaan bij zijn familie in West - Europa; zodat hij tijdens deze periode ook al de speciale familiale aangelegenheden, die zich kunnen voordoen, zal moeten missen.

Dit is onmenselijk.

6. De bestreden beslissing is dan ook onvoldoende gemotiveerd omdat er geen rekening werd gehouden met de argumentatie van verzoeker daar waar de gemachtigde van de Minister dit wel had moeten doen; mn. bij de belangenafweging in het kader van de toepassing van art. 8 EVRM.

Art. 8 EVRM luidt immers als volgt:

“Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie en gezinsleven, zijn woning en correspondentie.

De gemachtigde heeft nagelaten een belangenafweging te doen waarbij rekening werd gehouden met alle aspecten van art. 8 EVRM ; het privé - leven en recht op woning.

Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden art. 8 EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een belangenafweging te maken

Het recht op de eerbiediging van het privé leven dat in art. 8 EVRM wordt bevestigd, kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art. 8.2 EVRM.

De vreemdelingenwet past in dit kader.

Hoewel de toepassing van deze Wet op zichzelf geen schending van voornoemd art. 8 EVRM inhoudt, kan de uitvoering van een verwijderingsmaatregel en een inreisverbod, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn.

Omdat de gemachtigde mogelijk nagelaten heeft om al de nodige elementen ivm het privé leven van verzoeker, die hij wel degelijk kende, op te nemen in de belangenafweging, kon hij niet tot een redelijk besluit komen of de verwijderingsmaatregel en het inreisverbod, in casu al dan niet in strijd zou kunnen zijn (blijken te zijn) met artikel 8 EVRM.

Dat ook het Europees Hof al heeft geoordeeld dat zulke belangenafweging moet worden uitgevoerd (zaken Boultif, Uner, Maslov)

Dat niet blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde deze belangenafweging heeft uitgevoerd.

Dat de gemachtigde had moeten uiteenzetten om welke redenen zij zulke belangenafweging niet heeft gedaan of ten minste om welke reden de positieve elementen van verzoekster niet werden gebruikt

Het zorgvuldigheidsbeginsel - het redelijkheidsbeginsel zijn geschonden.

Dat de inmenging van de Overheid in casu disproportioneel is.

Te[n] onrechte stelt verweerder dat verzoeker dat deze de aanvragen op basis van art. 47/2 VW van 15/12/1980 zou misbruiken om ge[e]n gevolg te moeten geven aan de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten.

Zoals gesteld is het nie[t] verboden om meerdere aanvragen op basis van deze rechtsgrond in te dienen.

Verzoeker heeft deze aanvragen ingediend om zijn verblijfsituatie te regulariseren; juist omdat hij niet wilde onderduiken in de illegaliteit.

In de beslissing dd. 12/10/2020 genomen op de laatste aanvraag op basis van art. 47/1, 2°, wordt plots en zonder enige voorafgaande vraagstelling, gesteld dat de band van verwantschap tussen verzoeker en de referentiepersoon (de echtgenote van zijn neef) niet afdoende werd aangetoond. Nochtans werden de nodige geboorteakten meegedeeld waaruit de verwantschap volgt.

Deze motivering was nooit eerder opgenomen in een van de voorafgaande beslissingen op de aanvragen op basis art. 47, 1, 2°. Er werden nooit opmerkingen geformuleerd over de bewijswaarde van de meegedeelde geboorteakten.

Door te tijde van de behandeling van de aanvraag, noch bij de voorafgaande beslissingen geen opmerkingen te formuleren over de waarde van de meegedeelde geboorteakten, heeft de gemachtigde

van de staatssecretaris impliciet aan verzoeker meegedeeld, minstens de verwachting geschept dat deze geboorteakten conform zijn met de vereisten van art. 47/1, 2° en 47/3, par 2 van de Wet van 15/12/1980.

Door totaal onverwacht de meegedeelde uittreksels van de geboorteakten niet meer te aanvaarden; heeft de gemachtigde van de staatssecretaris, verzoeker verschalkt in diens normale verwachtingen.

Verzoeker heeft dan ook, bij apart verzoekschrift aan de raad voor Vreemdelingenbetwistingen (rolnummer onbekend), de vernietiging gevraagd van de beslissing dd. 10/11/2020 (bijlage 20) die aan de basis ligt van onderhavige beslissing tot inreisverbod.”

3.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, immers geduid dat verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd omdat hij het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten waarbij hem geen termijn werd toegestaan voor het vrijwillig vertrek. Verweerder heeft tevens uiteengezet op welke gronden hij de duur van het inreisverbod vastlegde op drie jaar. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoekers bewering dat verweerder terugvalt op standaardmotiveringen doet geen afbreuk aan het voorgaande. In dit verband moet worden aangegeven dat, indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat deze beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Tevens moet worden gesteld dat verweerder in de bestreden beslissing, wat betreft de duur van het inreisverbod, heeft verwezen naar de persoonlijke situatie van verzoeker, zodat niet kan worden gesteld dat slechts een standaardmotivering werd voorzien. Verweerder heeft uiteengezet dat verzoeker misbruik maakte van de mogelijkheid om een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een (ander) familielid van een burger van de Unie in te dienen, door gedurende jaren telkens wanneer een aanvraag werd afgewezen een nieuwe verblijfsaanvraag over te maken. Hij heeft ook in aanmerking genomen dat verzoeker, als volwassen persoon, in zijn land van herkomst moet kunnen leven zonder de nabijheid van de Nederlandse echtgenote van zijn neef, dat hij geen kinderen in België heeft en dat er niet werd aangetoond dat verzoeker medische problemen heeft. Hij heeft voorts verwezen naar het belang dat hij hecht aan de immigratiecontrole. Het is dan ook duidelijk waarom verweerder opteerde voor een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar. De bewering van verzoeker dat een specifieke motivering inzake de geldigheidsduur van het inreisverbod ontbreekt mist feitelijke grondslag.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in artikel 3 van de wet van 29 jul 1991, kan niet worden vastgesteld.

3.2.2. Betreffende de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel voert verzoeker, in eerste instantie, aan dat hij er niet voor heeft gekozen om illegaal in het land te verblijven of om onder te duiken. Met dit betoog toont hij echter niet aan dat verweerder verkeerdelijk heeft gesteld dat hij het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten waarbij hem geen termijn om vrijwillig het land te verlaten werd toegekend en deze vaststelling volstaat, gelet op artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, om te motiveren waarom werd beslist tot het opleggen van een inreisverbod. Het feit dat verzoeker tijdens de behandeling van elk nieuw verzoek tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie legaal in het land kon verblijven, laat de Raad niet toe te concluderen dat verweerder onterecht stelde dat verzoeker misbruik maakte van de mogelijkheid om een dergelijke aanvraag in te dienen. Verzoekers opmerking dat het niet verboden is om meer dan één verblijfsaanvraag in te dienen en zijn

bewering dat hij verschillende verblijfsaanvragen indiende om zijn verblijfssituatie te regulariseren leiden niet tot het besluit dat het in casu kennelijk onredelijk is om te besluiten dat hij, aangezien hij gedurende jaren steeds opnieuw een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende – waardoor hij in het bezit gesteld werd van een attest van immatriculatie – de facto misbruik maakt van de door de wetgever voorziene mogelijkheid om zich tot het bestuur te richten met de vraag om een verblijfsaanvraag te onderzoeken. Het feit dat hij bij het indienen van sommige van de in totaal tien verblijfsaanvragen nieuwe documenten aanbracht, geeft geen aanleiding tot een ander besluit. Verzoekers bemerking dat hij er niet voor koos om onder te duiken laat de Raad daarnaast ook niet toe te besluiten dat verweerder enig relevant gegeven bij het bepalen van de geldigheidsduur van het opgelegde inreisverbod over het hoofd heeft gezien. Het bestaan van een risico op onderduiken is slechts van belang om te beoordelen of er, bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, een reden is om geen termijn voor het vrijwillig vertrek toe te staan. De in voorliggende zaak bestreden beslissing is echter geen bevel om het grondgebied te verlaten. De overweging in de bestreden beslissing inzake het risico op onderduiken moet dan ook worden beschouwd als overtollig en een kritiek op een overtollige overweging in een beslissing kan niet leiden tot de vernietiging van deze beslissing.

Verzoeker laat verstaan van oordeel te zijn dat verweerder verkeerdelijk naliet om rekening te houden met zijn privé- en professioneel leven, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Hij gaat met zijn uiteenzetting evenwel voorbij aan het feit dat hij nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd en dat in casu geenszins blijkt dat het privé- en professioneel leven waarnaar hij verwijst en dat tot stand kwam tijdens een precair verblijf onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. Verweerder heeft bovendien ook opgemerkt dat verzoeker een volwassen persoon is en er dus mag worden aangenomen dat hij een leven kan opbouwen in zijn land van herkomst of origine zonder de aanwezigheid van de echtgenote van zijn neef. Verzoeker die, op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, negenendertig jaar oud was, die aangeeft arbeidsgeschikt te zijn en die voor hij naar België kwam ook gescheiden leefde van de echtgenote van zijn neef, toont niet aan dat verweerders vaststelling incorrect is en dat verweerder bij zijn beoordeling niet het juiste gewicht heeft gegeven aan verzoekers belangen of dat hij nuttige feiten onterecht buiten beschouwing liet. In dit verband moet er tevens op worden gewezen dat de bestreden beslissing niet belet dat verzoeker in zijn land van herkomst financiële steun zou ontvangen van verwanten die in België verblijven. De bestreden beslissing verhindert verzoeker ook geenszins om zijn contacten met verwanten en vrienden of kennissen die hij in België zou hebben verder te onderhouden. Hij kan immers gebruik maken van de moderne communicatiemiddelen of verwanten, vrienden en kennissen bij hem, in zijn land van herkomst, uitnodigen. Hij maakt verder niet aannemelijk dat er *“bijzondere familiale aangelegenheden”* zijn die zijn aanwezigheid in het Rijk vereisen en die verweerder ertoe hadden moeten brengen vast te stellen dat er een, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting bestond die een belemmering vormde om de bestreden beslissing te nemen. Indien dergelijke situatie zich in de toekomst alsnog zouden voordoen, kan verzoeker trouwens steeds de opheffing of intrekking van de bestreden beslissing vragen. Verweerder kon op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen geen rekening houden met situaties waarvan niet blijkt dat zij zich voordoen of zelfs ooit zullen voordoen. Het feit dat verzoeker gedurende drie jaar verre verwanten in West-Europa niet kan bezoeken kan ook geenszins worden afgedaan als *“onmenselijk”*.

Daar verzoeker, zoals reeds gesteld, nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd kan hij ook bezwaarlijk voorhouden dat de bestreden beslissing een miskennis inhoudt van *“zijn woning”* in België.

In zoverre verzoeker nog lijkt te willen verwijzen naar enig gezinsleven dat hij, tijdens zijn precair verblijf, in België zou hebben tot stand gebracht met zijn neef en diens echtgenote moet erop worden gewezen dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker wist ook of behoorde te weten dat hij niet bij zijn verwanten in België zou kunnen blijven indien zijn verblijfsaanvraag werd afgewezen en toont niet aan dat hij met deze verwanten enkel in België een gezinsleven kan hebben. Het gegeven dat hij gedurende drie jaar geen toegang krijgt tot het grondgebied van de Schengenstaten betekent dan ook niet dat hij geen verder gezinsleven kan hebben met de familieleden naar wie hij verwijst. In een relatie met een grensoverschrijdend karakter zal trouwens steeds iemand het land van herkomst of gewoon verblijf dienen te verlaten om een gezin te vormen.

